

[Ingerlise Koefoed]

voksne, der måske ikke får læst alle de bøger, de tager med hjem. De har vel taget dem med hjem af interesse, men efter at have kigget i dem erfaret, at det måske alligevel ikke rigtig var det, de ville have. Der må være den mulighed for børn, og der må være den mulighed for voksne.

Jeg er meget enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at børnenes situation i beton-slummen er en meget truende situation, og at det er meget vigtigt, at man overvejer alvorligt, hvad man skal gøre; måske vil det vigtigste kulturpolitiske tiltag være at give de børn og unge nogle rammer, som de virkelig kan udfolde sig i på deres egne betingelser, og det mener jeg også jeg sagde i mit første indlæg.

Til hr. Wilhjelm. Jeg synes, det er meget spændende med de lovforslag – eller beslutningsforslag måske – som VS vil komme med om en anden fordeling af bevillingerne på det kulturelle område. Jeg mener, det er meget vigtigt, når man skal lave de forholdstal, at huske, at børn ikke er børn, men at børn i kulturel betydning er småbørn, mellemstore børn, store børn og unge, og derfor skal der faktisk forholdsvis flere penge til kulturelle arrangementer og kulturelle tiltag for børn generelt, end der skal for voksne, som jo alle sammen i og for sig *kan* læse den samme bog, *kan* se det samme teaterstykke og *kan* gå i det samme medborgerhus, eller hvad det nu er. Selvfølgelig er der sociale forskelle og sådan noget, som jeg ikke vil komme ind på her. Men der er altså mange børnegrupper, der skal tilgodeses, når man skal skabe børnekultur.

Jeg fik næsten lyst til at spørge hr. Steffensen, om han med sin omtale af børneteaterstykket »Skal vi være sammen?« og den rolle, som Arne Herløv Petersen har spillet i oversættelsen af dette stykke, ville antyde, at der så nok også var sovjetiske agenter og sovjetiske penge bag ved dette stykke. Jeg tror ikke, der er nogen grund til at være bekymret for det. Jeg tror faktisk, at Sovjetunionen på nogle områder har en lige så borgerlig opfattelse af, hvad man kan vise børn, som hr. Steffensen har, og jeg vil i øvrigt sige, at jeg er aldeles uenig i, at det alene skal være forældrene – og her nogle bestemte, udvalgte forældre – der skal være ansvarlige for, hvad børnene må se, for på den måde

kommer vi aldrig nogen sinde videre i dette land.

Hr. Mølgaard takker jeg for den meget positive holdning og de meget pæne ord, der blev sagt også om vores indlæg.

Og jeg vil slutte her med at beklage, at hverken fru Marianne Bentsen-Pedersen eller jeg nåede at få sagt ret meget om indvandrerbørnenes specielle kulturelle behov og muligheden for gennem særlige tiltag at gøre noget også for dem på deres eget sprog og i forbindelse med bevarelsen af deres eget hjemlands kultur.

Og så vil jeg til allersidst, fordi der har været talt temmelig meget om idræt i dag, spørge kulturministeren, hvornår vi kan forvente den idrætspolitiske redegørelse, som blev lovet ved den kulturpolitiske redegørelse her i foråret.

Poulsgaard (FP):

Jeg forstår da godt, at fru Ingerlise Koefoed ikke forstod så meget som 10-årig. Det er værre, at hun efter at være blevet voksen ikke forstår de mindste økonomiske sammenhænge i dette land. Det er betydeligt værre.

Så havde ministeren og hr. Wilhjelm så travlt med at få at vide, hvad jeg læste, og det var altså Månedsbørsen, jeg omtalte og anbefalede ministeren at kigge igennem, specielt det nummer, der lige er kommet. Det kan nok give stof til eftertanke.

Så vil jeg gerne sige et par ord til hr. Bernhard Baunsgaard, som jo stod heroppe og sagde en masse smukt om kulturelt frisind. Hr. Bernhard Baunsgaard er jo velformulerende, og han er også meget velfunderet. Hr. Bernhard Baunsgaard, »Kulturens Børn«, er vi ikke allesammen kulturens børn i og for sig? Det tror jeg hr. Bernhard Baunsgaard vil give mig ret i.

Nu afgiftsbelægger vi pensionistbusrejser med 50 kr. Vi lægger afgifter på her og dér, det ved hr. Bernhard Baunsgaard. Er det særligt kulturbevidst? Er pensionister ikke også kulturens børn? Jeg spørger bare.

Jeg har aldrig været tryk ved at have en kulturminister, der hedder fru Lise Østergaard, og det har jeg vist aldrig lagt skjul på, men jeg bliver da mere og mere utryk ved det, når ministeren kan stå her og sige, at hun ikke tror på, at ungerne slæber så mange bøger hjem. Ja men det gør de rent faktisk.